

Tajná zpráva
Jidášova

DRAMA LIDSTVA
aneb
TRAGEDIE ČLOVĚKA

*s použitím Starého a Nového zákona, podle ekumenického
vydání z r.1985 Biblická společnost 1990*

N a t u r a l   l i v e   t h e a t e r

Slovo úvodem.

Asi každého potká situace, kdy má potřebu hodnotit svůj život a hledat jeho smysl. Mně to potkalo kolem čtyřicítky a vyvrcholilo nutkavou potřebou napsat knihu, Něco ze sebe, ze svého života sdělit. Necítím, že bych byl u konce, ale ohlédnou-li se zpět, a tu možnost má každý, najednou si uvědomuji věci, které jsem pomíjel. Také proto již nevěřím na náhody a přiznávám si, že jen rozum a mé nedokonalé smysly mi brání vnímat souvislosti jevů a událostí, které prožívám. Snad nejvíce mne ovlivnila Bible, kniha knih, ten historický, lidsky stále aktuální dokument. Ze skutečné potřeby jsem si ji přečetl přesně před rokem a přirozeným důsledkem všeho je má prvotina. Divadelní hra „Tajná zpráva....“. Tajná proto, že ne každému je dáno pochopit.

Řadě lidí je známa Čapkova „Doktorská pohádka“. Jak poselstvo ze země Solimánské hledalo toho „pravého a studovaného“ doktora pro nemocnou princeznu Zubejdu až došli do země České. Zde v lese narazili na dřevorubce a od něj se dověděli, že je Dr.voštěp a do práce je jako Dr.ak. Proto s nimi musel šupito presto, štando pédo do země Solimánské, neboť šlo jisto jistě o toho pravého a studovaného doktora. Jak ale milý drvoštěp koukal, když po něm chtěli, aby princeznu léčil. Nic nebyly platné výmluvy. Měl ukázat co umí, když je Dr.voštěp. A jak tak bezmocně seděl venku v parku před palácem, vzpomněl si co vlastně žádali. Aby ukázal co umí ! I došel drvoštěp k závěru, že to tam mají stromy pěkně zarostlé. Že v paláci je stín, vlhko a houba se tam musí držet. Pokácel proto stromy a do pokojů, kde ležela princezna Zubejda, proniklo Slunce a to ji uzdravilo.

A proto děkuji osudu, který mi Dal, být mimo jiné členem komunistické strany i policejním vyšetřovatelem. S vděčností plním svou povinnost sdělit to, na co bych jinak sám nikdy nepřišel.

Chtěl bych tak jako Čapkův drvoštěp, přivést trochu tepla a slunečního svitu do lidských duší a myslí. Jako policejní vyšetřovatel ukázat co mimochodem umím. Odhalit osudy lidí tak známých z dávné, a přece stále aktuální, minulosti.

Jako vyšetřovatel, nemusím soudit. A je jen na Vás, zda také chcete pochopit, nebo jen soudit!

v úctě

Oldřich František

7.10.1949 ve Lvově

28.10.1996 v Ústí nad Labem

/rev. 23.4.2000, 13.40 hod. CEDT D.Zálezly/

Osoby : Kaifáš - velekněz , muž mladšího věku

**Annáš - Kaifášův tchán, bývalý velekněz,
starý, zkušený muž**

Pilát Pontský - místodržitel římský

Jidáš Iškariotský - jeden z 12 učedníků Ježíšových

Velitel stráží - sebevědomý muž, zkušený voják

1. farizeus - úctyhodný občan

2. farizeus - úctyhodný občan

1. zákoník - rozumný učenec

2. zákoník - rozumný učenec

Šimon - starý a oddaný sluha Annášův

Matouš - mladý sluha velekněze Kaifáše

Zora -mladá služebná manželky velekněze Kaifáše

mladší voják - bystrý, ale nezkušený muž

starší voják - starší a zkušený muž

další ozbrojenci

Dějství I.

/obraz 1./

/Jeruzalém, L.P.33, palác velekněze Kaifáše, soukromý salonek, který je služebnictvem připravován k důvěrné noční schůzce nejčelnějších představitelů národa/.

MATOUŠ: *mladý sluha Kaifášův, připravuje občerstvení pro noční schůzku významných hostů/*

Nikdy jsem nepomyslel, jak namáhavou bude služba veleknězi. Že jen málo se vyspím. Ale, to až v poslední době! Můj pán je stále zadumaný. Nemluví, málo jí a v noci nemůže spát.

I já jsem z toho špatný. Dlouze po nocích s pánem bdít. A ve dne? Je zákaz mezi lidmi svobodně vyrazit!

Ale za tím vším, jak rozum můj mi říká, bude ten Ježíš! A s ním i jeho učedníci. V celé Galileji i Judsku kázáním a skutky jen pozdvižení mezi lidem činí. To z toho jisto jistě pán můj starosti má.

Nač vlastně hřeším? Vždyť sám jsem to chtěl! I zdarma bych sloužil. Cokoliv vytrpěl.

Týdny, měsíce z paláce nevyšel! Jen abych na blízku tu jedinou měl. Mou milou

Zoru, co komornou manželky mého pána je.

ŠIMON */sluha Annášův vstupuje do salonkul*

Á, tak tady, v té nejtajnější sluji chystáš místo k ujednání?

To bude důležitá a veletajná věc. Mohl bych vyprávět co zde se ujednalo aby nevěděl svět. Vždyť sloužím Annášovi 35 let a také býval velekněz.

MATOUŠ : Ty tady v tak pozdní čas?

ŠIMON : Jsem vždy tam, kde můj pán. A ten zas tam, kde schvaluje se budoucnosti plán.

Či snad věříš na náhody? Že pán tvůj, Kaifáš - náhodou - si za manželku

dceru mého pána vzal? A stejně - náhodou - se veleknězem stal?

Mladíku - pošetilče. Přestaň už věřit na čápa! V mnohém tě mohu zasvětit.

A nemrač se./bere mu z rukou poháry/

Dej, pomohu. Vím dobře, proč službu jsi zde vzal. Jen slepý by neviděl, že Zora se ti líbí. A ty jí také nejsi lhostejný.

MATOUŠ: Promiň, vím jak smýšlíš. Zora tě často v dobrém vzpomíná.

Jedno vím a snad i závidím. Tvá zkušenost a rozum mi chybí. Vždyť řekni. Ty víš proč dnes,

tak pozdě v noci, mocní s učenými se scházejí? Co na tomto nejtajnějším

místě sjednat hodlají?

ŠIMON: To dá zdravý rozum přece.

Což nevidíš o kom se stále mluví a tolik sporů vede? Ten kdo jej slyšel v něj uvěřil. A kdo jen zahlédl, chce uvěřit. Jen považ to pozdvižení ve městě. Až o Velikonocích z široka daleka sejde se lid.

/Vchází Zora a překvapeně/

ZORA: Šimone! Ty u nás v tak pozdní čas? Ráda tě vidím po tak dlouhé době. Pověz, jak život jde u vás v mém rodném domě? Jak ty a co starý pán?

Však nejvíce mně zajímá, co.....?

/Šimon ji skočí do řeči aby nemohla dotaz dokončit/

ŠIMON: Teď není času na řeči. Pojď a přilož ruku k dílu! Ty Matouši jdi a potěš pána. Oznam, že vše je hotovo.

/Matouš odchází a Šimon zůstává se Zorou o samotě a pokračují v přípravě rokovácího salonku/

ZORA: Tak honem, pověz! Zprávy o Jidášovi pro mne máš?

ŠIMON: Ty nemáš rozum. Jako ten Jidáš, když následoval Ježíše. Mladí nerozumné.

Raději se drž Matouše! Je rozumný, mírný a klidný. Ve službě Kaifášově, zajištěná budoucnost.

ZORA: Ty zase oddaný a věrný. Snad pro svůj věk jsi zapomněl, co je láska a vřelý cit. Co nelze jen tak

rozumem ovlivnit. Tak pověz. Zprávu či vzkaz od Jidáše pro mně máš?

ŠIMON: Vím, chceš říci starý! To snad. Ale ne láskou slepý! Vidím, co ty vidět odmítáš. Vždyť pomýšlel na dceru svého pána. To zhrzená láska Jidášovi rozum vzala. A svedla jej k nerozumnému činu.

Tak skvělé místo opustit!? A nejisté službě Ježíšovi se zasvětit.

ZORA: Tak nelamentuj a řekni. Co víš o Jidášovi?

ŠIMON: Nevím vskutku nic. Služebnictvo má zakázáno palác bez stráže opustit.

Proto nehrozí, že bych se s Ježíšem či jeho učedníky střet.

Ale nedávno přece. Je to dva dny. Setkal se Jidáš s pánem náhodně na tržišti.

ZORA: Stejně i nám je zakázáno palác bez stráže opouštět. Tak vyprávěj! Jak vypadá? O čem šla řeč?

ŠIMON: Je pohublý, nikoliv nezdravý. Podle jeho slov soudím, že Ježíšovi se věrným učedníkem stal. Však pyšnil se. Mezi učeníky se na hospodáře vypracoval. Prý sám Ježíš jej pokladníkem jmenoval. S mým pánem jednali jen o obchodě.

Ale tebe Zoro, tebe slůvkem nezmínil.

/Zora si povzdechne, posmutní a v tom se již otevírají dveře a do salonku vchází jako první velekněz Kaifáš se sezvanými hosty aby zahájili rokováání/

KAIFÁŠ: Prosím velevázení.

Přijměte místa i pohoštění. Žádám jen jedno. Pozornost a klid.

/Vyčká uklidnění přítomných a zaujetí míst, Zora se Šimonem se vzdalují/

ANNÁŠ: Ctihodní a velevážení. Všichni víte, jak mi na srdci leží blaho národa. Našeho lidu a svatého města. Proto, 2 dny před Velikonocemi jsem naléhavě sezval Vás. Nejvěrnější a nejrozumnější z celé Rady. Nejskvělejší právníky. Nejváženější občany. Nejoddanější z oddaných.

Muže pravé víry!

KAIFÁŠ: Je to poprvé co se takto scházíme od doby kdy se zde objevil a začal působit Ježíš. Ten člověk činí mnohá znamení. Když nezakročíme, všichni v něj uvěří.

ANNÁŠ: Proto se obracíme k vám - elitě národa. Rozum měl každého dávno varovat. K čemu se schyluje, co vše se může stát. Až ve městě o Velikonocích vzroste počet lidu desetkrát?!

KAIFÁŠ: A přesto i mezi námi se najdou takoví, kteří jej ve svých domech hostili. Setkali se s ním a snad v něj i uvěřili.

1.FARIZEUS: Ctihodný Kaifáši, velevážení. Ano. Můžete mít o mně pochybnost. Dobře víte, že jsem se setkal s Ježíšem. Ale jen proto!... abych jej požádal o podíl na věčném životě. Od samého mládí dodržuji přikázání Desatera. Postím se dvakrát týdně a dávám desátky ze všeho co získám.

K mému překvapení však řekl, že jedno mi přesto schází.

Mám prodat vše co mám. Rozdat to chudým a tak že budu mít poklad v nebi.

Pak abych přišel a následoval jej.

2.FARIZEUS: Chorý pomatenec.

1.FARIZEUS: Však právě. To bych blázen musel být. Všechno rozum ztratit, abych takto s majetkem naložil. Vždyť jsem nejbohatším v zemi. A vůbec nic mi neschází!

/neverbální souhlas a upřímný smích všech přítomných/.

2.FARIZEUS: A co námi královsky placení zákoníci? Jaké podají vysvětlení.

Proč nesplnili svá ujištění?!

Že nebude problém Ježíše usvědčit z porušení zákonů. A po právu jej odsoudit!

KAIFÁŠ: Z porušení zákonů, kterých se dostalo našim předkům od samotného Stvořitele!

2.FARIZEUS: Jak to, že jste selhali? A přivodili nebezpečí, že v tak mocné síle probudí se lid.

Díky! Dík tobě rozumem obdařený Annáši. Že ač nejsi již velebný, sezval jsi nás v pravý čas!

1.ZÁKONÍK : Musím se ohradit proti vašim obviněním. Vždyť znalci práva největší. Rozumem obzvlášť obdaření. Vykonalí vše co bylo možno vykonat.

1.FARIZEUS: Nech řeči! Co výsledek?

1.ZÁKONÍK: Bohužel. Setkali se s něčím nečekaným. Však posuďte sami.

2.ZÁKONÍK: Naši lidé u brány synagogy nastražili člověka s odumřelou rukou. Vyčkávali chvíle, kdy Ježíš kolem procházel.

Ještě dříve, než na nemocného ruku vztáhl, aby jej uzdravil, otázali se, zda je dovoleno v sobotu uzdravovat.

1.ZÁKONÍK: Chtěli jsme jej obžalovat, že porušil zákon, který zakazuje v sobotu pracovat.

2.ZÁKONÍK: On však k obhajobě nepoužil Zákona. Ani právní věty z paragrafů, kterých jsme znalí a v ohýbání dokonalí.

Obrátil se k lidu, který jej provázel a toho se otázel.

„Kdyby někdo z vás měl jedinou ovečku a ona by mu v sobotu upadla do jámy, neuchopil by ji a nevytáhl? A oč je člověk cennější než ovce! Proto je dovoleno v sobotu činit dobře.“ A to řka, toho muže. Zákon - nezákon. Před našimi zraky uzdravil.

2.FARIZEUS : A vy jste jen přihlíželi? Veřejnému zneuctění Zákona.

No to je neslýchané!

Takový veřejný projev slabosti státní moci může mít nedozírné následky.

Tím více sdílím obavy veleváženého Annáše.

VELITEL STRÁŽÍ : Rychle a příkře soudíte vážený. Já tam taky byl a věřte zkušenému vojákovi. Že lépe bylo prohrát jednu bitvu než celou válku.

Nechce se věřit, ale ten dav byl na jeho straně. Zákon - nezákon.

1. ZÁKONÍK: Jako by v té chvíli, sám lid byl zákon.

1.FARIZEUS: A jak tomu rozumět? Že jednou bitvou pro vás válka skončila? Že jen trochu málo jste dopomohli jeho věhlasnosti?

2.ZÁKONÍK : Chápu vaše rozhořčení a přiznávám. Měli jsme obavu zákon silou prosadit. Vždyť pochopte. Na jeho straně byl všechen lid. A bylo nanejvýš rozumné ustoupit. S poznáním jeho netušené moci, které proti nám použil, nastražili jsme jinou léčku. Vždyť poslouchejte a pak sudte.

1.ZÁKONÍK: Vyčkali jsme a přistihli ženu. Cizoložnici. Přímo při činu! Naši lidé ji zavedli do chrámu, kde Ježíš vyučoval lid. Postavili ji doprostřed shromáždění a veřejně mu položili otázku.

2.ZÁKONÍK: „Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?!“

/ krátká odmlka /

1.FARIZEUS: Nenapínej a mluv! Nejde mi na rozum, jak by kdo z této léčky mohl vyváznout. Ale uniká! A tím více jsem zvědav co stalo se?

1.ZÁKONÍK : Ano velevážení. I my si byli zcela jisti úspěchem. Nikomu vůbec na rozum nepřišlo. Jak by tu hříšnici, ženskou cizoložnici. mohl kdo zachránit. A směšné bylo jen pomyslet, že Ježíš sám by jí mohl ochránit před zákonem stanoveným trestem. Bylo jisto, že zvítězíme!

2.ZÁKONÍK: Ježíš viditelně v úzkých hrál o čas! Neodpovídal! Sklonil hlavu a prstem si cosi po zemi v písku psal. Spolu s námi byl v očekávání i lid. Hluboká tradice a zákon vtiskl všem do rukou kameny. Aby hned vykonali co zákon stanoví!

2.FARIZEUS: */podrážděně/*

Zmizel? Nebo co!?

Na jaký zázrak či znamení nás chcete připravit?!

1.ZÁKONÍK : Žádný zázrak,... a vlastně?... přece!

2.ZÁKONÍK: Naléhali jsme a byli si jisti, že musí se pokořit zákonu. Jako každý jiný lidský jedinec! A pokud by se pošetile cizoložnice zastal?! Hned bylo možno oba pro výstrahu kamenovat. A nebo hříšnici usmrtit a jeho jen žalovat, odsoudit a znemožnit... Tehdy vstal a řekl.

„Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!“ A opět se sklonil a po zemi si psal.

KAIFÁŠ: Chceš říci, že se nenašel nikdo, kdo by Zákon znal. Nikdo? Ani vy! Kdo by Zákon chránil a trest vykonal?!

1.ZÁKONÍK: Ne velevážení. Tak můžete smýšlet a soudit jen proto, že jste tam nebyli. Protože po těchto Ježíšových slovech se jako první vytratili starší a vážení našeho města.

VELITEL STRÁŽÍ: Jestli chcete mohl bych je jmenovat.....?

ANNÁŠ: Ne! Toho není vůbec třeba.

1.ZÁKONÍK: Pak mlčky odcházeli další a další. Nic takového jsme nečekali. Vždyť kdo z vás by něco takového předvídal. A proto i my raději odešli a vyčkávali před chrámem. Tu ženskou-hříšnici, dokud i ona nevyšla.

KAIFÁŠ: Vyslechli jste ji a zjistili co bylo dál?

2. ZÁKONÍK: Ano, vyslechli . Řekla , že když zbyla sama s Ježíšem, zvedl se ze země aby se otázel . Kde že jsou ti, kteří ji přivedli a žalovali. A zda ji někdo odsoudil ?

A když řekla, že ti všichni odešli a nikdo ji neodsoudil.

Řekl i On. „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!

1.FARIZEUS : To zákon i my jsme zcela bezmocní před jedním člověkem? Co vše si ještě beztrestně dovolí?! S největší obavou si kladu otázku. Co vše se můžeme stát, až o Velikonocích vzroste počet lidu tolikrát?

VELITEL STRÁŽÍ : Je třeba konat!

2.FARIZEUS : Ale jak a co vykonat? I času je málo.

1.FARIZEUS: A co by měl kdo ještě vykonat? Když i ochránci zákona selhali!

KAIFÁŠ: Právě proto jsem vás sezval. Vás nejuvěrnější a nejoddanější. Vzájemné spory, obviňování jsou tím poslední. Musíme být jednotní. Proto chci i vaše jasné stanovisko.

Neboť...!

Když nezakročíme my,... zakročí Římané a zničí nám toto svaté místo i národ!

Všichni /kromě mlčícího Annáše/

Ano! Pravda! Tomu je třeba zabránit!

KAIFÁŠ : Je proto lépe, když jeden člověk zemře za lid, než aby zahynul národ?

Všichni /kromě mlčícího Annáše/

To je svatá pravda!

S tím musí každý rozumný souhlasit!

KAIFÁŠ: A když by smrt toho člověka navíc, rozptýlené děti boží shromáždila v jedno.

Není to snad legální důvod jeho smrti?!

1.ZÁKONÍK : */povstane aby se uklonil na výraz uznání Kaifášovi/*

Neznám slova, která by vyjádřila hluboký obdiv znalce zákona. Jak dokonale jste zdůvodnil právo na obranu národa. Nutnou obranu!!! Proti vražednému počínání nerozumného jedince.

ANNÁŠ: */povstane a tvrdě/*

Nech planých slov!

Zde pro budoucnost národa a lidstvu musíme být činy příkladem !!

Je třeba skutků!!

Kdo souhlasí s obětí Ježíše?!

1.FARIZEUS: Jistě všichni! Ale připadá mi pošetilé takto rokovat. Je mimo dosah naší moci. Prostý lid je mu silnou ochranou.

ANNÁŠ : Buďte bez obav. Plán mám.

Ale nestačí jen souhlas. Je třeba vašich peněz.

2.FARIZEUS: Pak není třeba dále rokovat. Každý účet je předem vyrovnán.

ANNÁŠ : Tak vy, vážení zákoníci, připravte proces. Svědky a žalobu proti Ježíšovi.

Že rozvracel národ. Bránil odvádět císaři daně a prohlašoval se za Mesiáše krále.

1.ZÁKONÍK: Vše připravíme jak žádáš. Při dostatku peněz nebude problém Ježíše odsoudit. Ale k čemu to? Vždyť všichni dobře víme, že nám není dovoleno nikoho popravit.

Tu pravomoc má jen místodržitel.

2. ZÁKONÍK: Říman, Pilát Pontský. A jeho soudem nelze být si jist.

1. FARIZEUS: A nebylo by lépe za peníze u barbarů objednat Ježíšovu smrt?

KAIFÁŠ : Abychom upadli v podezření? A lid proti nám obrátil svůj hněv?!

ANNÁŠ: Tak nerozumný návrh může můj plán ohrozit. Každý náš skutek musí zákon posvětit! Krev nesmí naše ruce poskvřnit. Jen tak mohu zaručit. Nebude důkaz, který by mohl kdo objevit. A naše svědomí bude mít klid.

Proto raději mlč a konej co je povinnost!!

Pak na věky bude pořádek a klid.

2.FARIZEUS : Velectěný Annáši. Jsi z nás nejstarší a nejrozumnější. Máš zcela naši důvěru. Jen naznač

svůj záměr a plán.

ANNÁŠ : Není třeba více slov. Vždyť slova jsou jen maskou úmyslů a skutků.

Ale jedno ještě třeba je. Ty, veliteli stráží. Vyhlas nařízení.

Každý, komu známo je, kde Ježíš se zdržuje, je povinen to oznámit.

Tím past je nastražena.

VŠICHNI : Ujednáno!

2. Dějství

/obraz 1./

/Jeruzalém, palác bývalého velekněze Annáše, 300 kroků od paláce Kaifášova. Soukromá pracovna vybavena stroze a účelně. Annáš unaveně přechází místností od okna k oknu a vyhlíží ven do noční tmy/.

ANNÁŠ: Šimone, tak kde jsi?

/Přibíhá Šimon/

ŠIMON: Ano můj pane, jsem zde. Nechtěl jsem rušit. Já myslel, že do rána chcete mít klid.

ANNÁŠ: Do rána a klid...?

To bych si vsutku přál.

Do rána bude ta nejdelší noc!

Tak přines mi víno.

Ne! Víno ne. Vodu raději. Abych si rozum nekalil.

/Annáš unaveně sedá na pohovku/

ŠIMON: *Inalévá z karafy vodu/*

Tak pozdě a čekáte hosty? Je třeba pokoje připravit?

ANNÁŠ: Ne, toho není třeba. Můj zeť Kaifáš, velekněz, každou chvíli by měl již dorazit. A pak, později, ještě jeden je ohlášen host. Však uvidíš, dobře jej znáš.

ŠIMON: A co je má povinnost?

ANNÁŠ: Že Jidáš, ten druhý dnešní pozdní noci host, nesmí poznat, že je zde velekněz Kaifáš. A také, že vojenská posádka v civilním oděvu má hotovost.

/Vchází zahalen a přes hlavu kápí maskován Kaifáš, velekněz/

ANNÁŠ: Šimone jdi a zaříd' jak jsem ti řek.

/K příchozímu Kaifášovi, který s hlavy shodil kutnu/

Ty synu tady,.... posad' se.

KAIFÁŠ: Jsem zde včas. Tak, jak jste mi řek. Pane, chovám k vám úctu a nenalézám obdivných slov. Vy nevíte jak napínáte mou zvědavost. Ta opatření k utajení. Jako by na zapřenou sám Ježíš měl být ten další dnešní noční host.

ANNÁŠ: Cíl je dobře zaměřen. Ale není to tak jednoduché a prosté. Ten druhý dnešní temné noci host by měl být Jidáš Iškariot.

KAIFÁŠ: Jidáš Iškariot? A měl bych jej znát? Čím má být prospěšný pro naši věc?

ANNÁŠ: Pamatuješ? Půl roku zpět. Správce mých majetků, ten mladý a bystrý mládenec?

KAIFÁŠ: Ó ano, již vzpomínám. Na jeho rozum a schopnosti chválu jste pěl. Však na svatební hostině, když dceru vaši za ženu jsem si bral. Tam jsem jej již neviděl. Snad jednou má žena zmínila, že se Zorou, komornou, milostné plotky mít chtěl.

ANNÁŠ: Ano právě ten. Chytrý obchodník a dobrý hospodář. V mých službách jsem mu předvídal skvělou budoucnost. Právě on, půl roku zpět, se jedním z dvanácti Ježíšových učedníků stal.

KAIFÁŠ: Probůh, co čeká za službu u Ježíše? Opuštit tak dobré místo, zahodit skvělou budoucnost.

ANNÁŠ: Nevím. Prý cit, zhrzená láska a zoufalost.

KAIFÁŠ: Takový nerozum - bláznivá pošetilost! A čím právě ten má být prospěšný pro váš plán a naši budoucnost?

ANNÁŠ: Nedávno jsem jej náhodně potkal na tržišti. Hned zdravil mně a hrdě sděloval. Že on jediný je učedníkem z Judska. A pýchou zářil, když tajemství mi tiše stranou svěfoval. Prý Ježíš mu pokladnici svěřil. A správcem věcí hospodářských jmenoval.

KAIFÁŠ: Lepšího by těžko dosadil. Vždyť ve vašich službách se skvěle osvědčil. A vy myslíte, že snad on, Ježíšovi tolik oddaný? Že právě ten by vašemu plánu posloužit měl?

ANNÁŠ: To není vše. Svěřil se o řevnivosti, která mezi učedníky je. Však znáš Jakuba a Jana, bratry Zabedeovy, ne?

KAIFÁŠ: No jistě. Znáám všechny co přišli s Ježíšem z Galie.

ANNÁŠ: Tak jejich matka žádala pro ně místa nejpřednější. Po Ježíšově levici a pravici.

KAIFÁŠ: A jak rozhodl ten Spravedlivý?

ANNÁŠ: Jak je mu příznačné! Prý neví, co pro ně žádá. Mohou pít z kalicha, ze kterého pije, i být křtěni křtem jako je on. Ale místa po jeho levici či pravici mu udělovat nepřisluší. Ta patří těm, jimž je připravil jeho Otec.

KAIFÁŠ: Co ostatní. Jak přijali tu šalamounskou řeč?

ANNÁŠ: Nad troufalou žádostí Zabedeových se pohoršili. Ale Ježíš je hned všechny rozsoudil. Stanovil, že mezi učedníky bude jinak než u národů. Kde za první platí ti, kteří nad národy panují a kdy velcí je utlačují.

Mezi svými ustanovil tak, že kdo chce být velkým, bude ostatním služebníkem. A kdo by chtěl být prvním mezi nimi, bude jim otrokem.

KAIFÁŠ: Co na to Jidáš?

ANNÁŠ: Oheň slepé vášně nebylo možné přehlédnout. Jak blaženým by byl, jen kdyby jedno objevil. Čeho že se má stát otrokem. Aby hned!, před zraky všech!, jako první mohl po boku Ježíše zasednout.

KAIFÁŠ: A to chcete právě jeho? Tak věrného, oddaného, zverbovat pro váš plán? Ten by lživé slovo o Ježíšovi neprones. Byť byste jej stokrát vyvažoval zlatem. Proč ten by měl zradit?

ANNÁŠ: Synu, synu. Jsi ještě mladý a se životem malé zkušenosti máš. Proto, chceš-li svůj úřad dobře vést, neklad' si tolik otázek a hned tvoř odpověď.

KAIFÁŠ: Jsem velmi šťasten, že sdílím vaši náklonnost. Váš rozum na věky bude lidstvu příkladem. Však promiňte. Já upřímně se svěřím a poslední otázku mi dovoluňte dát. Když poslechnu co cit mi říká, že Ježíš je jedinečná osobnost.... což neznáte slova proroků? Vy nemáte o svých plánech pochybnost. Já říkám upřímně,... nechtěl bych ničemnost!

ANNÁŠ: I já mám synu cit. Pro výběr chvíle, kdy útočit a zvítězit. Vím i jak a čím je vyjímecný. Však, svou vyjímecnost musí osvědčit. A jak jinak než v konkurenčním boji. Jen tam se může každý prověřit. A pokud je pod ochranu vyšší, božské síly. Ať zjeví to. To právo mu dáme uplatnit. To je i naše svatá povinnost!

/Zaklepání a tiše vstoupí sluha Šimon/

ŠIMON: Pane, jen nerad ruším. Však přišel již Jidáš a jak jsem si všiml. Je vzrušený a netrpělivostí se celý chvěje.

ANNÁŠ: Chvilí jej pozdrž než ukryjí zete a pak jej klidně vpust'.

/sluha Šimon odchází, zavírá dveře/

ANNÁŠ: Zde jsem ti synu připravil vhodný úkryt.

/skrývá Kaifáše za paraván/

A věnuj mi nehluchnou pozornost. Jak bez biče, jen s cukrem a lehkou opratí povedu blízkou budoucnost.

2.dějství
/obraz druhý/

/stejná pracovna bývalého velekněze Annáše, za paravánem je ukryt velekněz Kaifáš, Annáš očekává uvedení Jidáše, který netrpělivě rozráží dveře a vchází do pracovny, aniž by vyčkal uvedení sluhou Šimonem. Ten jen bezradně vchází za Jidášem/.

ŠIMON: Pane je jak veliká voda, co nedá se jen tak zastavit..

ANNÁŠ:Dobrá Šimone. Můžeš jít a nás s Jidášem nech o samotě být.

JIDÁŠ: Odpusťte pane, vždyť mou vinou musíte dlouze nocovat. Jsem rád, že tajně mohu u vás hostovat. A děkuji stokrát vaší ochotě o vážných věcech se mnou rokovat. Vždyť vskutku,... mohl byste mít na mne zlost. Když jen vzpomenu, jak před časem zavrhl jsem vaši dobrotivost.

ANNÁŠ: Nech minulostí minulost! S tebou jsem vskutku skvělé plány měl. Chystal ti zajištěnou budoucnost. Ale svobodně vyvolil jsi jinak. Tak řekni, co naléhavého na srdci ti leží?

JIDÁŠ: Pane, dobrodinče, jdu rovnou od večere. Na které Ježíš můj skvělý učitel, on který zná budoucnost. Řekl neslýchanou věc! Že prý jeden z nás zamýšlí jej zradit. Tak strašná zpráva a ve všech palčivé otázky a pochybnost. Pro mne, trýznivé představa.

ANNÁŠ: Říkáš, že někdo z vás zradí? A řekl i proč?

JIDÁŠ: To neřekl. Však dříve již prozradil. Že než přijdou Velikonoce, bude vydán k ukřižování. Tak hrůzná představa, že někdo z jeho nejvěrnějších!

ANNÁŠ: Že by Zabedeovi snad?... za to, že neuspokojil jejich troufalost?...

JIDÁŠ Nevím, vůbec nezmínil, kdo zradit jej má.

Však já vím jedno. Je to má svatá povinnost! Já sám. Třeba jediný. Musím jej před zradou ostatních ochránit!

ANNÁŠ: A když vše ví. Jak říkáš, že zná budoucnost. Proč neoznačil zrádce?!

JIDÁŠ: I to je mi tuze divná okolnost. Vskutku nevím proč? Když řekl to, jen posmutněl. A já, věru nevím. Jak si jen představit, co ten zpropadený člověk, za ten ďábelský čin, žádat by chtěl? To moře peněz. Ne, to si nelze vůbec představit, kterým by kdo chtěl Ježíše vyvážit. Nevím si rady, zoufám a proto jsem zde. Vás prosím o pomoc.

ANNÁŠ: Co po mně chceš je vážná věc. Ty nemáš strach mne žádat o pomoc? Pro svého učitele, který náš stav nešetří. Vždyť všude vyhlašuje, že každý urozený je lhář a pokrytec.

JIDÁŠ: Ne pane, vás dobře znám. Vy jste mi vždy jen dobré přál.

ANNÁŠ:Máš pravdu. Každému přeji to co stát se mu má. A rád se přičiním, aby tvé skutky našly ocenění. Ve všem ti pomohu, tobě jedinému z Judska. A budu radost mít, až se po boku svému učiteli jako první ze všech půjdeš usadit.

JIDÁŠ: Myslel sem, zda ve vašem domě by nenalezl před zradou skrýš. I svobodný prostor, své učení nejpřednějším tohoto města vyložit. I jim by tak bylo dáno pochopit, co je láska k bližnímu, milosrdenství a cit.

ANNÁŠ: Jsem nakloněn tvé představě. A hned sepíšeme o našem paktu smluvní list.

/sedá ke stolu, a na papír začíná psát text smlouvy/.

JIDÁŠ: Ne pane, to není třeba, vašim slovem jsem si jist.

ANNÁŠ: Smlouva je smlouva, jak praví zákon. Já nechci žádnou pochybnost.

/Píše text/

zaručím bezpečný příchod do svého domu a k tomu ozbrojený doprovod
ubytování a péči jakou vyžaduje jeho osobnost
zaručím ochranu před zradou tvých druhů
umožním výklad jeho učení před nejpřednějšími občany Jeruzalém.
Jak vysoké žádáš finanční garance?

JIDÁŠ: Pane to stačí! Důvěru ve vás mám a finanční garance nečekám

Ibere od něj list smlouvy přeběhne očima text kterou zastrčí do záňadří/.

Děkuji pane.

ANNÁŠ: A zde vezni, alespoň 30 stříbrných. Dal bych i více. Ale tak náhle, narychlo v noci, nemám tu vyšší hotovost.

JIDÁŠ: Ne pane, díky. Více není třeba. Jsem rád, že služební zajistí bezpečnou cestu do vašeho paláce. Vždyť každý je povinen oznámit, kde Ježíš se zdržuje.

ANNÁŠ: */volá sluhu/ Šimone, no tak Šimone !*

/vstupuje sluha Šimon/

Šimone, doprovod Jidáše k našim služebným. Ti ať se vyzbrojí, zapálí pochodně a bezpečnou cestu zajistí významným hostům v noční tmě.

/Jidáš odchází spolu se Šimonem a do pracovny vystupuje z úkrytu velekněz Kaifáš/

KAIFÁŠ: Pane nejsem si jist, zda jste nezneužil jeho posedlost....?

ANNÁŠ: Co? Že si nejsi jist?! Já splním vše k čemu jsem smlouvou povinen. A splním i vyšší, Zákonem uloženou povinnost. A také ty splň svůj závazek. Ať soudní síň je přichystána. A nejpřednější muži rady ať k Ježíšovu slyšení včas zasednou. Já vždy plním k čemu jsem se zavázal. V tom nesmí být u mne žádná pochybnost!

KAIFÁŠ: Odcházím a zařídím jak žádáte. Však upřímně. Přál bych si, aby tento den, byl raději již minulost.

ANNÁŠ: I v mém životě je to ta nejdelší a nejčernější noc. Však ještě neskončila.

/Do místnosti náhle vchází sluha Matouš a rozrušeně hlásí/

MATOUŠ: Můj pane. Dorazil Pilát a s ním ozbrojený doprovod. Jen málo chybělo a Jidáš by jej před odchodem zhléd. Žádá naléhavě rozmluvu s veleknězem Kaifášem. A ví že je zde.

ANNÁŠ: Tak dobrá, jen je uveď.

KAIFÁŠ: Co neodkladného může chtít, že přichází tak pozdě v noci?

/Do místnosti rozhodně vstupuje Pilát Pontský, římský místodržitel/.

PILÁT: Jsem vskutku rád, že spolu jsem vás oba zastihl. Velmi mne znepokojuje očekávaný vývoj situace ve městě.

KAIFÁŠ: A můžete říci důvod neklidu. Co zmařilo váš noční klid?

PILÁT: Že já nespím? Vždyť ani vy nespíte! Mám důvěrnou zprávu. Že dříve než Velikonoce bude slavit lid, hodláte Ježíše uvěznit.

KAIFÁŠ: Pokud by zákon porušil, musíme zákon obhájit.

PILÁT: Mám zvěsti, že proti Ježíšovi máte zášť. Hanebný soud chcete připravit a k smrti jej odsoudit.

KAIFÁŠ: Není nám známo, kde Ježíš se ukrývá. Však pane! Zákon ukládá povinnost. zajistit ve městě klid. A bude-li pořádek narušen, pak viník musí být dle zákona obviněn. A dostane právo, veřejně,.. před soudem..., osvědčit zákonnost svých skutků i myšlenek.

PILÁT: Já zase žádám, aby to byla jen vaše věc. A nechci, abyste do svých ničemností zatahovat mne. Podle ověřených zpráv mám ve vašem špinavém plánu roli medvěda hrát. Potvrdit váš rozsudek smrti a nechat jej ukřižovat.

ANNÁŠ: Je třeba držet se zákona. V tom máme k císaři všichni stejnou povinnost.

PILÁT: Dobře rozumím. Ale vidím úmysly, které skrývá vaše řeč.

Však vezte. Já budu spravedlivý!

KAIFÁŠ: My rovněž zákony ctíme. A chceme, stejně jak vy pane, svou oddanost císaři osvědčit!

PILÁT: Tak dobrá! Abychom si rozuměli a nebyla mezi námi žádná pochybnost! Přijdete-li svůj rozsudek smrti pro Ježíše potvrdit. Dám vám poznat co je spravedlnost! Spravedlnosti nejvyšší. Hlasu lidu dám vyvolit.

ANNÁŠ: A jakou spravedlivou volbu chcete pane připravit?

PILÁT: Tak, jak je o Velikonocích obyčej. Propustím lidu vězně o kterého požádá. A že je ve vězení zlotřilce z nejtěžších! Barabáš! Padouch, vrah a násilník. Mezi Ježíšem a tím dám lidem vyvolit.

Mezi Dobrem a Zlem.

KAIFÁŠ: A je to demokratické?

PILÁT: Tím si buďte jist. Aby svobodně a bez obav mohl lid Dobro vyvolit, dám volby utajit. Abyste nemohli nikoho zastrašit. Víc snad nemohu pro Dobro učinit. I mé svědomí bude mít po zbytek noci již klid.

KAIFÁŠ: Spěte dobře pane.

PILÁT: Ani má žena nemůže dnes v noci spát a varovala mne, abych si s tím vašim spravedlivým nezačínal nic.

ANNÁŠ: Buďte připraven potvrdit svobodnou, tajnou a demokratickou volbu lidu.

Stejně jako my, i vy jste císaři - našemu nejvyššímu vládci a zákonu tím povinen!

PILÁT: Tak tím si pane buďte jist! Víím co je má zákonná povinnost. Víím co je Dobro a co je Zlo. I jak smýšlí váš lid. A vám jej ze zášti nedám popravit.

KAIFÁŠ: Ani my nechceme jiného než pane vy. Držet se zákonů a plnit jen svou zákonnou povinnost.

/Pilát odchází a za odcházejícím/

ANNÁŠ: Přejeme po zbytek noci tvé paní dobré sny.

KAIFÁŠ: I vám pane ať dobře se spí.

/Pilát mávne jen rukou a odchází./

ANNÁŠ: */po odchodu Piláta/* Prostý voják. Vůbec netuší co je spravedlnost a co právní stát. Ale teď bych do rána chtěl mít klid. Na den se nachystat. A ty synu jdi. Jdi a zaříd' vše co je třeba k procesu s Ježíšem.

/Odchází i velekněz Kaifáš a zůstává samotný Annáš/

ANNÁŠ: Nekonečná noc a přitom do rána tak málo času. Nezbyvá než čekat a věřit. Že Jidášův doprovod splní přesně to, co jsem jim tajně nařídil.

/Je slyšet hluk vzrušených hlasů, na scénu přichází sluha Šimon a zvěstuje/

ŠIMON: Pane, už sklapla past. Ježíš je v cele jak náleží a hlídá jej stráž. Však je tu Jidáš..., jak smyslů zbavený a nevím..?

/na scénu vstupuje zoufalý Jidáš/

JIDÁŠ: Pane, vy... Vy jste mne oklamal a sprostě podved. A já, hlupák největší, vaše pochopy až k úkrytu v zahradách Getsemanu doved. Jako povstalec jej zajali a v poutech vedli do žaláře. Důrazně žádám, plňte co slíbil jste. Pusťte jej hned!

/vytahuje list smlouvy/

ANNÁŠ: Nic z toho nebylo ujednáno. Vždyť přesvědč se sám. Dostal se bezpečně a ve zdraví do paláce. Tak mne smlouva zavazuje. A rovněž jeho učení dostane veřejného slyšení. Před nejvyššími z rady. Hned z rána. Bude to soudní tribunál! A tam ať obhájit své učení a činy. Veřejně se poměří se zákony. Zákony, kterých se dostalo našim otcům od Hospodina!

JIDÁŠ: Ale co já? Jak vypadám před ostatními. Kdo uvěří, že nejsem zrádce? Zde, vezměte těch 30 stříbrných. Abych viněn nebyl, že peníze jsem vzal. Tak směšnou sumu. 30 stříbrných! Na to bych v tržišti cenu otroka usmlouval.

ANNÁŠ: Ne! Nemohu přijmout, vezmi je zpět. Vždyť smlouva je jasná. To je smluvená garance. Ochráním Ježíše před zradou tvých druhů! Znáš dobře naší smlouvy text.

JIDÁŠ: Bože? Co jsem to udělal! Ne. Nemohu vůbec uvěřit. A nevěřil bych, kdyby mi někdo vyprávěl. Že byla cena za kterou byl Ježíš zrazen. Že 30 stříbrných? To přeci ne!

ANNÁŠ: Koho zajímá, jak věci se skutečně mají. Lidem stačí, jakými se zdají. A že jsi nehradil? Žes nevezal peníze? Vždyť můžeš je přesvědčit!

JIDÁŠ: */zoufale/* Já myslel, že bude moci svobodně promluvit a svobodně odejít.

ANNÁŠ: O svobodě odchodu smlouva nemluví. To rozhodne až nezávislý soud.

JIDÁŠ: Teď chápu proč nás varoval, před pokrytci a přirovnával je k hrobům obíleným. Které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty.

ANNÁŠ: Nezkoušej mou trpělivost. A pokud cítíš vinu, když zhroutila se tvá představa. Pak vyřeš si svůj problém sám. Jiné neobviňuj. Jsem řádný občan, který zná odpovědnost. Vím co je třeba konat, když zákon ukládá povinnost.

/vroucně/ Mně na srdci leží blaho lidu. Našeho svatého města budoucnost.

JIDÁŠ: Raději odcházím a věřím, že lidé zabrání Ježíše odsoudit.

/Jidáš odchází/

ANNÁŠ: I já věřím, že až noc skončí a sluncem procitne nový den bude náš osud naplněn.

III. Dějství
obraz 1.

/Prostor ochozu Kaifášova paláce, zamřížované okno cely, kam byl Ježíš přemístěn. Po ochozu prochází dvoučlenná ozbrojená stráž. Starší hledí na oblohu a mladší pozoruje dole pod ochozem strážě u ohniště.

ST.VOJÁK: Půlnoc dávno pryč a Slunce marně vyhlížím.

ML.VOJÁK: Ani já neviděl pány tolik lidu dopřávat. Toho jídla, sudy vína, pojd' se k ohni podívat.

ST. VOJÁK: Jindy bych šel hned a rád. Však dnes?... Nemohu se zbavit zdání, že zubatá tu dávno s námi drží stráž.

ML.VOJÁK: Pojd'me taky hodovat. Víno posílí náš rozum a činům dodá svatozář.

ST. VOJÁK: Ta temná noc snad nedovolí jitru vstát. Kdybych tu sílu znal, vstát bych Slunci rozkázal!

ML. VOJÁK: Žádné strachy milý brachu, bude klid a pořádek.

ST. VOJÁK: Já slyšel jenom vyprávět a stále nadarmo se ptám. Proč nám bylo zakázáno jeho zázraky uvidět?

ML. VOJÁK: Jaké zázraky?! Já hleděl, jak v poutech jej vedli ze zahrad. Docela obyčejný chlap. Ani zázrakem by touhle pevnou mříží ruku neprotáh. Tak nech zbytečných otázek! Odpověď ať je nám dobré víno a veselý zpěv.

Pojd' ty starý mrzoute.

ST. VOJÁK: Tak dobrá. Když nedáš jinak, jen chvíli a jdeme zpět.

- lodcházejí ze scény a na ochoz se vkrádá Jidáš/

JIDÁŠ: Mistře, učiteli můj.
Slyšíš mně? Ozvi se!

JEŽÍŠ -/pouze jeho hlas z okna cely kde je držen. Hlas je postupně z jeviště převáděn do reproduktorů za záda diváků /!!! -

Slyším dobře?

Ty Jidáši?

Přesevše jsi mne příteli vyhledal?

JIDÁŠ: Ty... vždyť znáš budoucnost! Dávno a dobře víš, že musel jsem přijít!

Víš jak zoufám si?! A přitom nevím ..? Proč!? Proč muselo se stát, že já jsem příčinou tvého zajetí. Já upřímně pro tebe chtěl vše nejlepší. Být nejlepším z učedníků tvých. Pane, učiteli můj, řekni mi. Proč?!

JEŽÍŠ: Jidáši - příteli. Osud ti andělský úděl přidělil...

JIDÁŠ: Pak však již naprosto ničeho nechápu. Já vidím se v pekle a ty mi říkáš anděli!?

JEŽÍŠ: Nekvap příteli. To není osud obyčejného z andělů. Tys přijal úděl světloňošu. Těch nejrozumnějších z andělů. Abys při posledním soudu pochopil svůj čin.

JIDÁŠ: Ano, vím! Byl jsem hrdý, že jediný jsem učedníkem judským. Blažilo mne, když jsi mne hospodářem a správcem pokladnice jmenoval. Snad i zpychnul jsem,... Ale abych byl vinen tvou smrtí!? Smrtí, kterou jsi sám sobě zvěstoval?!

Tak proč?! Proč neřekl jsi u večeře, že já tě zradím?!

JEŽÍŠ: Za nejhorší urážku bys to nutně měl. Nebylo důkazu, abys mu rozuměl.

JIDÁŠ: Stále nechápu proč?! Vždyť já zhola nic nevěděl! Pročpak bych vinu za tvou smrt nésti měl?

JEŽÍŠ: Máš pravdu příteli. Vždyť ty jsi ani nevěděl, že bys mým učedníkem býti měl. A já už tenkrát mohl jmenovat, koho povedeš za mnou do zahrad. Nikdy bys nevěřil, byť bych ti cokoliv vyprávěl. Tvůj rozum by mne za krále bláznů vyhlásil.

JIDÁŠ: Že by to byla tak tajná věc.

- JEŽÍŠ : Právě naopak. Však rozum tvůj nemůže zachytit, jako oko nemůže ucítit a slovem nelze ústa políbit.
- JIDÁŠ: Polibek jsi mi dovolil a jako přítele oslovil! V té chvíli - nejšťastnějšího z lidí ze mne učinil. Ale nyní vidím vše jinak.
Vždyť ve mně, všichni budou vidět zrádce! Kdo tak krutý osud mi přichystal?! Nemohu uvěřit,.. že ty!.. tak dobrý,!.. že bys konal bez příčiny. Potěš mne prosím. Vždyť nejsi člověk! Jsi jiný!
- JEŽÍŠ: Máš pravdu příteli. Nic nestalo se bez příčiny. Cesty nám byly mým Otcem určeny. Je snadné širokou a známou cestu se dát. Rozumem vše poznávat a pochybovat.
Však těžké, přetěžké je úzkou cestou se vypravit a v pokoře vůli mého Otce naplnit.
Snad útěchou ti může být, že život náš i sama smrt je divotvornou pomocí. Poselstvím - hledajícím člověku.
- JIDÁŠ: Říká se, že tvá smrt má lidské hříchy vykoupit. Však komu to má posloužit?
Nebo, že by Hospodin, rád viděl člověka jako svého otroka? Věčného dlužníka, dědičného hříšníka?
- JEŽÍŠ: Chceš, abych potěšil já tebe a namísto toho potěšil si ty mne. Jsi v pokoře a dobro z tebe promlouvá. Ale je třeba příteli, aby tak jako ty pochopil všechn lid. Každý sám musí pochopit. Že Otec můj, váš Hospodin, chce jenom dobro. Aby člověk pochopil co je milosrdenství, pokora a láska.
- JIDÁŠ: Pak by snad Nový zákon měl nastolit království nebeské na zemi.
- JEŽÍŠ: Což nevidíš příteli?.. že Hospodin lidstvu v dětském věku na Sinaji, Mojžíšovi, dávno Zákon již dal. A mohu ti říci. Hořce pak zaplakal! Když uzřel, jak člověk jej přetvořil a jak vykládal.
První co udělal!..,.... že muž pokořil si ženu!
A Otec můj poznal co stvořil, jakým se člověk stal.
Že stejně, kdyby na Sinaj ženu povolal, zas ona by pokořila muže.
- JIDÁŠ: To Proto, co lidé provedli ..,že ochutnali plodů stromu vševědoucnosti...jak naložili se zákony, co s jeho dary a posly činí .. zanevřel proto na lidi, náš Hospodin?
- JEŽÍŠ: Ty pošetilče .... můj Otec, Váš Hospodin konl á jen dobro!!
A když lidem zdá se, že dobro nekoná, že trestá Vás. Zas činí dobro!!
Ale tím, že vás ponechá, abyste prožili co sami jste si přichystali. Jen tak vám může pomoci dosáhnout božího království.
- JIDÁŠ: A jaký je trest za to, že člověk ze stromu vševědoucnosti plodů ochutnal?
- JEŽÍŠ: Není žádný trest! Je jen dlouhá a strastiplná cesta. A ta trocha rozumu, kterou si člověk bezděky v plodech ze zahrady ráje vzal. Je věčný oheň.
Dobrý sluha. Ale zlý pán!
Dokáže hřát, ale i spalovat!!
- JIDÁŠ: Člověk lehko rozumí, že oheň je dobrý sluha ale zlý pán.
Ale jen těžko, těžko pochopí, že by snad rozum?.. měl být jak oheň?.. Jak dobrý sluha hřát, ale coby pán zle spalovat..?.
- JEŽÍŠ Příteli tak! Stejný je dnes a nejiný bude za tisíce let. To člověk na vrcholech rozumu. Když jedinou ranou by dokázal spálit celý svět! Až na samém pokraji dokáže pochopit. Že rozum je třeba citem - láskou spoutat a mému Otcí se pokořit!

/zakokrhání kohouta/

- JIDÁŠ: Tiše prosím... /pozorně naslouchá/
Tak temná noc i kohouta polekala. Však kolem je klid.
- JEŽÍŠ: A bylo by dobro, skutečným dobrem, když cíle by dosáhlo úskokem?
- JIDÁŠ: Na to je těžká odpověď.
- JEŽÍŠ: V zásadě lehká. To člověk by mohl Stvořiteli žalovat. Že neměl jej skutečně rád! Když věděl co stvořil. Tak mu měl přísně zakázat jíst ze všech stromů v zahradě ráje! A rozkázat, živit se jen plody ze stromu vševědoucnosti. Pak si mohl být zcela jist, že z tohoto stromu až nakonec ...!!.. by člověk plodů okusil.
- JIDÁŠ:Teď i já pochopil. Jako bych tobě vyčítal! Že lidem bylo třeba, vstup branou nejtěsnější, co nejpřísněji zakázat. A pak vyčkávat, těšit se, kolik lidí se podaří na království nebeské nalákat.

Ty nechceš zvítězit. Člověka pokořit.

Ale pokoru dát lidem pochopit.

JEŽÍŠ: Však tady na zemi to bude o jiném. Zde lidé rozumní vystaví právní stát a tržní společnost.

Aby národ národy mohl drancovat.

Člověk člověka svobodně odírat.

A vlastní špatnosti mému Otci beztrestně vyčítat.

JIDÁŠ: Tiše,..tiše můj pane...slyším že strážní se vrací,

/Je slyšet hluk blížící se strážce, kroky a její vzdálený hovor/

Vyhledám úkryt než projdou. Pak vrátím se zpět.

/Na scénu přichází stráž/

ML.VOJÁK : Pojd'! Pospěš! */se světlem nervózně prohlíží kouty ochozul*

I když zapíral, že nezná Ježíše a není učedník, já vím že lhal!

ST. VOJÁK Že by lhal a chudáka jen hrál?! Vždyť sám jsi viděl. Kohout zakokrhal a on se rozplakal.

ML. VOJÁK: I představa zubaté mi nedá abych si víno vychutnal!

ST.VOJÁK: Ty jsi chtěl k ohni a teď zas máš spěch.

ML.VOJÁK : To nemůže být jen tak. Co když tu není sám?!

Projdem to znovu, nemám už klid */zkouší mřížel*

Vezmi si světlo ať hledá se líp! */Vzdalují se ze scény/*

JIDÁŠ: Pane můj....Slyšíš? Jsou pryč. Času tak málo a rád věděl bych víc. Snad vše jsem pochopil.

Tak řekni, ..Jaký smysl skutečně má život tvůj a tebou předpovězena smrt?

JEŽÍŠ: Tobě to mohu již říci, příteli. Otec můj, váš Hospodin, poté co poznal, jak lidé s darem

rozumu zachází, poslal mne. Ne, že by lidé Nový zákon potřebovali. Ten Starý jim poslouží, aby mne na kříž přikovali!

Jak Starý tak Nový, lidé vyloží jak rozum jim dal. Však předně všeho aby člověk vždy vydělal!

JIDÁŠ: Pak bys snad obraz Pravdy, Pokory či Lásky měl nakreslit.?!

JEŽÍŠ: Barvy by časem vybledly a nakonec obraz ten nejskvělejší v tajných sbírkách, pro bezpečnost a potěchu jednotlivců byl skryt.

JIDÁŠ: A co sousoší stejných hodnot zbudovat..?

JEŽÍŠ: Lidé by časem kámen rozebrali. K rozumným účelům. Na stavení, na základ.

Já proto žil, a coby člověk zemřu abych životem svým, skutky i smrtí se nesmazatelně zapsal na věky do paměti všech lidí. A tak Věčně živý obraz vytvořil. Aby každý člověk, který bude kdy hledat tu cestu, mohl nalézt a k životu se probudil.

A ty Jidáši. Právě ty, jsi z postav na obraze lidsky nejvěrnější!

A věky bude trvat, než nalezne se, kdo by toto objevil!.

JIDÁŠ: Víím, jsem jen člověk, který možná pochopil. Však promiň pane,.. Dokud žiji, rád bych svůj úděl upravil! Teď, když tolik jsem zvěděl. Mám pocit, jako by mi v rukou valoun zlata seděl.

Rád se i obětují jen aby ostatní lidé zvěděli.

JEŽÍŠ: Ten valoun zlata, jak říkáš příteli, skončí v moři písku na poušti. A lidé každého dne. Roky a věky, budou jej hledat a nenaleznou. A že jste jen lidé, budou hned takoví, co rozumem vzato poznají. Že jsou ti nejlepší. Světloňši!

Že lépe hledají a pilněji!

Na pravých místech a věrněji!

Budou pak ostatní soudit a trestat. Kde a jak hledat, v čem chybují.

JIDÁŠ: Ty mistře myslíš nepravé učedníky! Kteří v tvém jménu prorokují, zlé duchy vymítat budou, mnohé mocné činy učiní a přesto řekneš, aby odešli. Že neznáš ty, kdo se dopouštěli nepravostí.

JEŽÍŠ: A zkus postoupit ještě blíž.

JIDÁŠ: Budou to nepraví služebníci. Ale až pozdě. Stejně jako teď já. Pozdě člověk pozná, že namísto hlasu na nebi kroužících holubic, poslouchal křik černých překrmených dravců.

JEŽÍŠ: A to jsi již všemu na dosah.

U pokory a pokoření.

Od doby, co člověk okusil vševědoucnosti, je nesmírně těžké rozum přesvědčit. Že když má příležitost!.. proč!? řekni mu PROČ!?!.. nevítězit a nekořit?! Ulož člověku povinnost pokořit se tomu co nevidí, neslyší, nemůže do rukou brát.

Hlodá v něm pochybnost. Nejsem snad lepší?!

A proto staví si veliké stavby. Aby čím větší je chrám, tím větší a rozumnější důvod měl k pokoře.

Pokoře!, která však pokorou není!! Ale jen pokořením člověka člověku.

JIDÁŠ: A když jsi hovořil o tom, že zboříš chrám udělaný rukama a ve třech dnech vystavíš jiný, ne rukama udělaný. Myslel si pane můj na pokoru?

JEŽÍŠ: Ano, tak. Člověk se nemusí kořit ničemu co je mimo něj.

Království boží je ve vás!

Až pochopíte, že je třeba dobrovolně se pokořit před dobrem které je ve vás. Vzdát se touhy vítězit a jiné pokořit. Pak bude nalezeno to, co zlatým valounem ve svých dlaních nazýváš!

JIDÁŠ: A kdo najde ten valoun zlata v písku pouští?

Kdybych směl lidem ušetřit deset let či snad 14-15, pravdu jim povědět.

JEŽÍŠ: Není tak příteli souzeno. Ani 10 či 1415, ale téměř 2000 let. Jen poprvé vyjde hledat, a nalezne. Na rozdíl od jiných hned. Ten, kterému je souzeno.

JIDÁŠ: Pane můj, ještě strachu mne zbav. Mám obavu, jak já. Slabý, člověk, mohu mít pochybnost o tom co v Písmu a zákonech je psáno? Vždyť, kdy si umanou a jak budou chtít mne učení služebníci z porušení zákonů, Písma, obviní, odsoudí, upálí.

JEŽÍŠ: V tom je můj život třeba pochopit.

Že Písmo a zákony jsou jenom svědectvím a dílem člověka. A o díle člověka máš právo mít pochybnost.

Já jsem ta cesta a Věčně živý obraz činím, který není dáno člověku přetvořit.

JIDÁŠ: Pane, stále nemohu uvěřit, že osud je tak krutý. Slyšel jsem, že Pilát. On jediný může rozsudek smrti nad tebou potvrdit. Prý nedá svůj souhlas. Referendem. Volbou lidu mezi tebou a největším z lotrů, chce Dobru dát zvítězit!

JEŽÍŠ: Ten spravedlivý Pilát.

Však netuší, že lid nebude vést volbu jak chtěl by on a jemu zdá se. Mezi mnou a lotrem z největších, kterého ve vězení má. Barabášem.

Jak myslí, mezi Dobrem a Zlem.

Vždyť člověk vždy volil a volí jen mezi Dobrem a Prospěchem

A to vše musí býti pochopeno. Ten Věčně živý obraz života.

JIDÁŠ: Však pane, on dá volbu utajit, aby nebylo možno nikoho za volbu zastrašit. Tak jistě dá Dobru zvítězit.

JEŽÍŠ: Příteli, což stále nechápeš? Když člověk má možnost volby, aniž by za svou volbu odpovědnost nes... Vždy volí Prospěch!!!!

JIDÁŠ: Mistře, učiteli můj. Slyším, že strážní se vrací. Běžím zvěstovat tvé poselství a věřím, že lidé pochopí, přijdou a pomohou.

/Na scénu vbíhají strážci, jeden drží v rukou nalezený provaz, spatří Jidáše a dávají se do jeho pronásledování/

ST.VOJÁK: Tak vida, že by jeho učedník..? */běží jako první za Jidášem/*

ML.VOJÁK: Já to hned u ohně říkal. Poplach, je tu vetřelec */troubí poplach a rovněž běží za st.vojákem*

/na prázdné scéně je slyšet jen hlas z cely, kde je Ježíš držen/

JEŽÍŠ: Není lidem dopřáno dřív, než nastane čas. Čas, který musí protrpět k možnosti prozření.

/Na scénu přibíhá Kaifáš/

KAIFÁŠ: Co děje se? Jak vězeň a kde je stráž?!

/Přichází i starý Annáš/

ANNÁŠ: Zmařil snad někdo náš plán?

Stráž, kde je stráž?!

/Zkouší pevnost mříží/

/v pozadní je slyšet doznívající dupot a pak výkřik padajícího a dopadnutí těla. Na scénu přibíhá ML. VOJÁK a v ruce nese provaz/.

ML.VOJÁK: Nějaký muž. Nevím zda jeho učedník, na ohoz nepozorovaně vnik. Byl však již strážemi od ohně dopaden.

ANNÁŠ: Ihned sem, přiveďte jej hned!
/Přichází st. voják/

ST.VOJÁK: Již jej nesou. Ten muž z ohozu spad a nevím co jeho zdraví, zda bude možno jej vyslýchat.
/Na scénu přinášejí na nosítkách bezvládné tělo Jidášovo/.

KAIFÁŠ: */sklání se k nosítkům a zkoumá stav Jidáše, nalézá list smlouvy mezi Jidášem a Annášem/.*
Ten již nic nevypráví, je mrtev. Zřejmě si srazil v pádu vaz.

ANNÁŠ: */bere od Kaifáše list smlouvy přelétne jej pohledem a sklání se též aby pod světlem ověřil totožnost/* Vždyť je to Jidáš.

ML. VOJÁK : Copak ten tu chtěl?

ST. VOJÁK : To už se nikdo nedoví a on to neřekne.

KAIFÁŠ: Co uděláme?

ANNÁŠ: Vždyť věc je jasná! */ trhá list smlouvy a odhazuje. Bere od strážníka provaz, hází jej na tělo mrtvého Jidáše/*

Dejte rozhlásit!

Že Jidáš!... Ten zrádce!

Spáchal sebevraždu!... Že se oběsil!

/A pak tiše/

Lid nesmí mít pochybnost!

KAIFÁŠ: Noc končí. Co přinese tento den?

ANNÁŠ: Tak tím jsem si zcela jist.

Zatím co Ježíš spoléhal na to co je v lidech božského. Že slyšící - pochopí a hledící i uvidí. My rozumní, Zákona dbalí lidé, sázíme na to, co je v člověku lidského!

Budeme tak dlouho vládnout, pokud dáme lidem odpovědi na otázky, ještě dříve než si je kdo položí.

Otázka musí být zbytečnost!!!

Pak bude pořádek a klid!!!!

KAIFÁŠ: Amen.

ANNÁŠ: Až na věky!

ML. VOJÁK: Hle, Slunce!

ST. VOJÁK: Konečně jitra a nový den.

ANNÁŠ: *zasněně na vycházející slunce*

Nejen v mém životě byla to ta nejtemnější noc.

Je-li vše k procesu připraveno, ať začne nová budoucnost.

A kdo by pomyslel za pár let. Co vsutku stalo se.

Zbyde jen malý, a zapomenutý starý hřích.

Old hřích.